

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/37/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714201459
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8714201459.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Bratislava, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Prievozská 4/B, IČO: 47 239 921, proti žalovanej: F. I., nar. X.X.XXXX, bytom P., G. F. XXXX/XX, zastúpenej opatrovníkom JUDr. L. L., vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu V., o zaplatenie 870,20 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 13.11.2014 pod č. k. 11C/115/2014-54, jednohlasne takto

rozhodol:

R u š í rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Poprad zamietol návrh žalobcu, ktorým žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 870,20 eur s príslušenstvom, dôvodiac, že s ním uzavrel podľa § 708 a násl. Obč. zákonníka Zmluvu o poskytnutí úveru k ČSOB kreditnej karte k žiadosti registra č. 003804295R. Úverová zmluva bola uzavretá dňa 27.8.2010, kde výška úrokovej sadzby bola stanovená na 18,9 % p.a. a debetnej úrokovej sadzby 30 % p.a.. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Vychádzal z odôvodnenia návrhu, že žalobca požaduje sumu 870,20 eur, pozostávajúcu z istiny 517,98 eur, úroku z omeškania vo výške 187,57 eur ku dňu 31.1.2014 a úroku z omeškania vo výške 164,50 eur. Dňa 9.10.2011 žalobca oznámil žalovanej, že uvedený úver zosplatnil a ku dňu zosplatnenia je celá zvyšná čiastka v sume 605,38 eur.

Okresný súd považoval takúto zmluvu o úvere k ČSOB kreditnej karte do výšky úverového limitu 450,- eur podľa skutkovo oboznámenej koncepcie žalobcu ako neplatnú podľa § 39 Obč. zákonníka pre obchádzanie zákona s ohľadom na účel zmluvy o úvere podľa § 497 Obch. zákonníka, ako aj osobitné zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 a § 497 Obch. zákonníka, ako aj osobitné zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. a/, b/ zákona č. 258/2001 Z.z.. Obchádzanie zákona videl v nedojednaní konečnej výšky úveru, iba úverového rámca, pričom veriteľ poskytnutím úverového rámca vôbec nespravuje finančné prostriedky dlžníka. Mal za preukázané z výpisu karty klienta na č. I. 34 spisu, že žalovaná uhradila ku dňu 31.1.2014 celkovo sumu 1.218,97 eur. To znamená, že uvedenú sumu - limit, ktorý mala stanovený na sumu 450,- eur, prekročila, pretože uhradila vyššiu sumu. Z výpisu karty klienta mal za preukázané, že mesačná úroková sadzba bola stanovená na výšku 18,90 %. Keďže podľa § 566 ods. 2 Obč. zákonníka pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak, súd podľa výpisu z karty klienta zistil, že žalobca započítaval najprv úrok a potom istinu a z tohto dôvodu aj napriek tomu, že žalovaná uhradila sumu 1.218,97 eur, zostáva podľa návrhu žalobcu ešte uhradiť sumu 870,20 eur, t.j. istinu 517,98 eur, nezaplatený riadny úrok 187,57 eur a nezaplatený úrok z omeškania - sankčný úrok 164,65 eur.

Smernica Rady 93/2013 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Súdny

dvor vo fundamentálnom rozsudku Océano Group Editorial SA C-240/98 až C-244/98 konštatuje, že je zanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalosť zmluvnej podmienky. Prirodzene, že spotrebiteľ sa orientuje na získanie finančných prostriedkov a predstava, že vyhodnotí všeobecné obchodné podmienky, je iluzórna. Len ťažko si možno predstaviť, žeby sa spotrebiteľ od úverovej časti zmluvy prepracoval navyše k vyhodnocovaniu zjavne podsunutej revolvingovej časti zmluvy. Úroky z omeškania dohodnuté v zmluve 70,01 %, sú bez ohľadu na okamih vzniku omeškania nevýhodnejšie ako úroky z omeškania podľa Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Preto považoval konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na skutočnosť, že žalobca s úmyslom získať majetkový prospech, uviedol žalovanú do omylu.

Rozsudok právne zdôvodnil ustanovením § 497, § 303, § 304 ods. 1, 2 Obch. zákonníka, § 39, § 52 a násl. Obč. zákonníka.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Keďže úspešná žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, okresný súd jej ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie, ktorým žiadal zrušiť rozsudok a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. S napadnutým výrokom rozsudku sa nestotožňuje z nasledovných dôvodov, a to preto, že konajúci súd na strane 2 rozsudku konštatuje, že považuje takúto zmluvu o úvere k ČSOB kreditnej karte do výšky úverového limitu 450,- eur podľa skutkovo oboznámenej koncepcii žalobcu ako neplatnú podľa § 39 Obč. zákonníka pre obchádzanie zákona, a taktiež obchádzanie zákona vidí v nedojednaní konečnej výšky úveru, iba úverového rámca, pričom veriteľ poskytnutím úverového rámca nespravuje finančné prostriedky dlžníka. Uvedený náhľad súd je absurdný a v konečnom dôsledku neguje možnosť existencie bankového produktu (kreditná karta a povolené čerpanie), ktoré sú charakteristické práve stanovením úverového limitu (najvyššej sumy úveru) a nie dojednaním jednorazovej sumy na čerpanie, a to nielen na vlastnom trhu SR, ale aj celom európskom priestore, a to aj pri zachovaní štandardov ochrany spotrebiteľa. Prisvedčenie náhľadu konajúceho súdu by prakticky znamenalo akceptáciu len úverov s jednorazovým čerpaním, čo je absolútne neprijateľné. Na inom mieste súd konštatuje, že vôľa žalovanej ako dlžníka v takomto záväzkovom vzťahu pri podpise predmetnej zmluvy smerovala výrazne k financovaniu konkrétneho predmetu financovania, pričom je však absolútne nezrejmé, na akom podklade konajúci súd dospel k predmetnému záveru, keď z podrobnej špecifikácie vymáhaného nároku, ako aj z úplného výpisu z úverového účtu, ktorý bol súdu doložený, je nepochybné, že žalovaná opakovane čerpala úverový limit (postupnými čerpaniami) a následne bol zostatok úverového limitu vyrovnaný a opäť čerpaný, čo je základnou charakteristikou produktu kreditná karta - opakované čiastočné čerpanie úverového limitu, čo nepochybne vyplýva napr. zo strany č. 60 - 65 úplného výpisu z úverového účtu žalovanej, keď je zrejmé, že žalovaná postupnými čerpaniami do dňa 25.11.2010 vyčerpala úverový limit (napr. platba vo výške 4,73 eur dňa 9.9.2010, výberu v hotovosti vo výške 80,- eur dňa 10.9.2010, výber hotovosti vo výške 90,- eur dňa 13.9.2010 a ďalšie operácie podľa výpisu z úverového účtu žalovanej). Následne dňa 14.12.2010 došlo k vyrovnaní úverového rámca (splateniu vyčerpanej istiny úveru) a k jeho následnému opätovnému čerpaniu (napr. výber hotovosti vo výške 90,- eur dňa 3.1.2011 a ďalšie). Tento záver súdu je teda v priamom rozpore s preukázaným skutkovým stavom, a navyše, ide o iba akýsi ničím nepodložený vlastný predpoklad konajúceho súdu, ku ktorému dospel bez výsluchu žalovanej ako účastníka konania, teda neopodstatnene a ničím nepodložené modeluje vôľu žalovanej, pričom však z navrhovateľom predložených listinných dôkazov vyplýva opak. Nie je vôbec zrejmé, o akej zmene zmluvy konajúci súd pojednával, a to nevyplýva žiadnym spôsobom z rozhodnutia súdu, ako dospel k takýmto právnym záverom.

Rovnako nie je zrejmé, akým nesprávnym postupom konajúci súd dospel k záveru, že úroky z omeškania boli v zmluve dohodnuté vo výške 70,01 %, keď v zmluve sa nachádza len dojednanie, že úrok z omeškania je určený v súlade s VZP, pričom z predloženej špecializácie vymáhaného nároku, ako aj vlastného návrhu je zrejmé, že žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie úroku z omeškania len v zákonnej výške. Ide teda len o vlastné, ničím nepodložené tvrdenia konajúceho súdu, ktoré sú v priamom rozpore so skutkovým stavom vyplývajúcim z listín doložených v konaní žalobcom. Zásadne odmieta akékoľvek vlastné domnienky súdu o uvedení žalovanej do omylu. Žalobca započítaval platby žalovanej v súlade s dohodou s ňou, ako vyplýva z VZP. Ku konštatovaniu súdu, že žalovaná zaplatila 1.218,97 eur, uviedol, že súd túto skutočnosť nevníma v kontexte produktu - kreditná karta, kde ide o opakované čerpanie úverového limitu (ak vníma to akoby lineárnu sumu úveru 450,- eur), pričom zaplatená

suma činí 1.218,97 eur, čo je však absolútne neprijateľné, keďže nie je možné hovoriť o sume úveru 450,- eur, ale o výške úverového limitu 450,- eur, ktorý žalovaná aj po prípadnom splatení (čo súd vníma ako sumu zaplatenú žalovanou) opätovne čerpala. Ak by teda žalovaná vyčerpala a následne vrátila sumu úverového limitu 10x, súd by zrejme zastával názor, že pri poskytnutí úveru v tejto výške vrátila žalobcovi sumu 4.500,- eur, pričom stále ide len o opakované obnovenie (vrátenie úverového limitu) po jeho opakovanom čerpaní. Z tohto dôvodu žalobca súdu predložil podrobnú špecifikáciu vymáhaného nároku s podrobnou charakteristikou jednotlivých položiek nároku (nesplatená istina, úrok, úrok z omeškania) za jednotlivé mesačné obdobia. Súd nijako podrobne nešpecifikuje, ako dospel k svojím nesprávnym záverom. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa založené na nesprávnych skutkových záveroch a vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rovnako tak napádané súdne rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné, keď súd bez akejkoľvek charakteristiky hodnotenia dôkazov konštatoval skutočnosti, ktoré sú v priamom rozpore s obsahom listinných dôkazov predložených žalobcom (napr. nesprávne konštatovanie o výške sadzby úrokov z omeškania 70,01 %, konštatovanie súdu o návrhu na zmenu zmluvy).

Žalovaná sa na odvolanie žalobcu písomne nevyjadrila.

Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie je v podstate dôvodné. Okresný súd totiž nesprávne vec právne posúdil, ak zmluvu zo dňa 27.8.2010 (č. I. 9) právne vyhodnotil ako zmluvu o úvere k ČSOB kreditnej karte do výšky úverového limitu 450,- eur, pričom ju vyhodnotil ako neplatnú podľa § 39 Obč. zákonníka pre obchádzanie zákona s ohľadom na účel zmluvy o úvere a z tohto dôvodu návrh žalobcu zamietol. Predmetná zmluva, podľa názoru odvolacieho súdu, bola uzavretá ako zmluva o poskytnutí kreditnej karty. Výška úroku pri predmetnom type kreditnej karty predstavuje ku dňu 31.1.2014 (aktuálne zverejnená sadzba žalobcom) sadzbu 18,9 % p.a.. Výška úroku z omeškania je v súlade s § 517 Obč. zákonníka ku dňu 16.9.2011 (deň nasledujúci po dni splatnosti /spoplatnení úveru/ v prvý deň omeškania vo výške 9,50 % p.a. z dlžnej čiastky). Teda súd prvého stupňa uzavretú zmluvu nesprávne právne vyhodnotil, čoho následkom je nepreskúmateľnosť rozsudku. Túto skutočnosť si mal súd prvého stupňa ujasniť hneď po začatí konania vzhľadom na obsah zmluvy zo dňa 27.8.2010, ako aj na obsah obchodných podmienok pre ČSOB (kreditnú kartu). Až po ustálení, o aký právny vzťah ide z titulu zmluvy zo dňa 27.8.2010, sa bude súd musieť zaoberať jednak dôvodnosťou návrhu a následne výškou uplatneného návrhu nadväzujúc na dôvody podaného odvolania.

Teda pokiaľ súd prvého stupňa z dôvodov uvedených v rozsudku návrh žalobcu zamietol, v tejto súvislosti nesprávne zistil skutkový stav a nesprávne ho aj právne posúdil. Preto nezostávalo odvolaciemu súdu nič iné, iba zrušiť rozsudok a vec mu vrátiť na ďalšie konanie v naznačenom smere (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd v novom rozhodnutí o veci (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.